

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

พระพุทธรู้ประจำตัวรู้เป็นแบบเดียวกัน

สมณศักดิ์นี้มีมาตั้งแต่เดิมนะ ไม่ใช่มีมาสองสามวันนี้ ก็เอาแบบฉบับประเพณีมาจากพระพุทธรู้ที่ประธานสมณศักดิ์ให้แก่บรรดาบรรดาพระอสีติมหาสาวก สาวกอรหนต์ ๘๐ องค์ สมณศักดิ์ของพระจึงมีมาตั้งแต่นั้น ไม่ใช่มีเอาเร็ว ๆ นี้ นะ แต่ต่างกันที่พระพุทธรู้ประธานสมณศักดิ์ให้แก่พระนั้นเป็นพระอรหนต์ล้วน ๆ ๘๐ องค์นี้เป็นพระอรหนต์ล้วน ๆ ต่อมาพระอรหนต์ค่อยหมดไป ก็ต้องถือเอาคติตัวอย่างหรือประเพณีอันดีงามมา การตั้งสมณศักดิ์นี้ก็เพื่อจะเทิดเกียรติยศเกียรติศักดิ์ ให้มีแก่จิตใจในการปฏิบัติศีลธรรมแล้วทำประโยชน์ให้แก่โลก ความหมายว่าอย่างนั้นนะ

คือการตั้งสถาบรรดาศักดิ์ตลอดสมณศักดิ์ของพระ ก็มีความมุ่งหวังอย่างนั้น ชมเชยสรรเสริญให้มีกำลังใจ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อตนเองและส่วนรวม ท่านหมายอย่างนั้นนะ ในครั้งพุทธกาลที่ตั้งนี้พระสาวก ๘๐ องค์ พระพุทธรู้ทรงประธานสมณศักดิ์เองแก่พระอรหนต์ ก็เป็นการเชิดชูเกียรติยศของท่านที่ทรงคุณธรรมอันสูงสุดไว้ และเพื่อโลกทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเทิดทูนเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมา ที่เราทั้งหลายได้กล่าวอ้างถึงท่านว่า สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ นั้น คือท่านเหล่านี้แหละ

สำหรับพุทธศาสนาพระพุทธรู้ของเราที่เคยได้พูด นี้เราพูดเอาอรุณเอาธรรมออกมาพูด เราไม่ได้พูดเพื่อกระแทกกระแทกแตกตั้น ยกยอเหยียบย่ำใครทั้งนั้น ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ไม่นำมาใช้ในวงธรรม มีแต่ธรรมล้วน ๆ พูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างพุทธศาสนาของเรา พระพุทธรู้ทุก ๆ พระองค์ ครอบความบริสุทธิ์ เป็นศาสดาเอกของโลกด้วยความบริสุทธิ์ในพระทัยคือในใจด้วยกันทุก ๆ พระองค์ สักขีพยานของพระพุทธรู้ก็คือธรรมประกาศสอนโลกให้โลกได้เข้าอกเข้าใจ ละชั่วทำดี จนประจักษ์ในความดีที่เด่นสุดยอดถึงขั้นอรหัตตภูมิ อย่างนี้ละพยานแห่งพุทธศาสนาของเราแต่ละพระองค์ ๆ ของบรรดาพระพุทธรู้ทั้งหลายนะ

พระพุทธรู้ประจำตัวรู้เป็นแบบเดียวกัน เป็นสัจธรรมด้วยกัน คำว่าสัจธรรมนั้นหมายถึงความชวนชวายเป็นทางเหตุ โดยไม่ได้รับคำแนะนำจากผู้ใดมาเป็นเครื่องสนับสนุนให้ได้ตรัสรู้ธรรม เป็นเรื่องของพระองค์โดยเฉพาะ เช่น พระพุทธรู้ของเรา การศึกษาปรารภกับถาษีดาบสนี้ท่านก็ศึกษา แต่ไม่ใช่ทาง ๆ อยู่อย่างนั้น จนพลิกกลับมาก็เป็นเรื่องสัจธรรม ทรงชวนชวายเป็น สัจธรรมในทางเหตุ ได้แก่ทรงชวนชวายเป็น แล้วสัจธรรมในทางผล คือ ทรงรู้เอง เรียกว่าสัจธรรม ความเป็นเองขึ้นมา ความหมายว่าอย่างนั้น เป็นเองขึ้นมา ไม่ต้องไปเสาะแสวงจากผู้ใดในบรรดาอุบายวิธีการแก้อกิเลสเพื่อความ

พระพุทธเจ้า ถึงชวนชวายเป็นผู้ใดก็ตามไม่ใช่ทางของศาสนาเสียโดยตรงอย่างนั้นแหละ ต้องหมุนกลับมาเป็นทรงชวนชวาเองถึงตรัสรู้

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นสยัมภูทั้งนั้น ไม่ได้ผิดแปลกกัน ว่าไปศึกษากับ คนนั้นคนนี้ คนนั้นเป็นอาจารย์ของพระพุทธเจ้า ๆ ไม่มี เป็นเอกทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ตามร่องรอยของศาสนาที่เป็นคู่โลกคู่สงสารมา คือ พุทธศาสนา พูดให้ตรงอย่างนี้เลย เอาธรรมออกพูด ไม่มีคำว่ากระทบกระเทือนผู้ใด ความจริงไม่กระทบอะไร ต้องเป็นไปตามความจริง พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้มานี้มีมาก ขนาดไหน เวลาได้จำขึ้นในหัวใจนี้จึงเป็นเหมือนน้ำมหาสมุทร ฟังเอาซิ น้ำมหาสมุทรมี กี่หยดใครไปนับหยดน้ำมหาสมุทรได้ไหม แต่น้ำมหาสมุทรยังเล็กน้อย ยังมีขอบนะ พระพุทธเจ้านี้เป็นมากก็กัปก็กัลป์นับไม่ได้เลย เบื้องต้นเบื้องปลายเรานับไม่ได้ แต่เป็น พระพุทธเจ้าแถวเดียวกันหมด ไม่มีผิดเพี้ยนจากกันแม้แต่น้อยเลย นี้เรียกว่าพุทธศาสนา

ที่เราทั้งหลายนับถือนี้ไม่ใช่ นับถือมาเฉพาะองค์นี้องค์เดียวนะ มีสืบเนื่องกันมาเรื่อย ต่อไปนี้ก็พระอริยมตไตรย พระพุทธเจ้ารับสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ในภัทร์กัปนี้มี พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ กกุสันโธ โจนาคมน โกสโล โคตโม อริยมตเตยโย ๕ องค์ ในภัทร์กัปนี้ คือบางกัปก็มีองค์เดียว สององค์ก็มี ถ้าเป็นภัทร์กัปแล้วมักจะมีมากอยู่ เสมอ ภัทร์กัป แปลว่า กัปที่เจริญมากกว่าทุก ๆ กัป กัปหนึ่งกัลป์หนึ่งนี้นานเท่าไร นี้ ท่านก็ทรงเล็งญาณไปอีกว่า จะมีพระพุทธเจ้ามาอีก ๑๐ พระองค์ต่อจากนี้ไปอีก ต่อจาก นั้นพระพุทธเจ้าองค์หลัง พระองค์ต่อมาก็ทำนายไปตาม ๆ กัน เพราะเล็งญาณทราบ อย่างเดียวกันไม่ผิดกันเลย

เท่าที่เราทราบในตำราจริง ๆ นั่นก็คือว่า จากพระอริยมตไตรยนี้ก็ยังมีอีก พระพุทธเจ้า ๑๐ พระองค์ แล้วจากนั้นฟังแต่ว่ามีต่อ แต่ไม่เคยกำหนด มีต่อไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ นี่ละตรัสรู้มาเท่าไร ฟังซิ นานเท่าไร องค์นี้มาตรัสรู้แล้วก็ทรงทำนายไว้ ก็เป็นไปตามนั้น ๆ ทุก ๆ พระองค์ไม่มีผิด จึงเรียกว่า เอกนามก็ คือ หนึ่งเท่านั้น ไม่มีสองเป็น คู่แข่งเลย จริงอย่างเดี่ยวตรงแนวเลย

นี่ละแถวแนวแห่งพุทธศาสนาที่พี่น้องชาวไทยเราได้นับถือพุทธศาสนา จึงว่า เกิดมานี้เรียกว่าวสานามากที่สุด มีวสานจริง ๆ เกิดมาแล้วได้พบพุทธศาสนา มีความ เชื่อความเลื่อมใส ประพฤติปฏิบัติตามพระโอวาทของพระพุทธเจ้า เดินตามรอยพระ พุทธเจ้า เท่าที่เราผ่านมาในตำราที่บอกไว้ นี้ ยังไม่เคยมีศาสนาใดที่จะเป็นผู้ล้นกิเลส อย่างพระพุทธเจ้า อันนี้ก็ เป็น เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คือพระพุทธเจ้าอุบัติแต่ละครั้ง ๆ นี้มีเพียงพระองค์เดียว เอก องค์เดียว เป็นความจริงอย่างนี้มา

พระพุทธเจ้าอุบัตินี้แล้วต่อไปก็พระอริยมตไตรยจะมา กว่าจะมานี่ก็เป็น พุทธันดร ระหว่างพระพุทธเจ้ากับพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ห่างกันมาก อันนี้ว่างอยู่ สัตวโลกทั้งหลายก็จะเป็นไฟเป็นไฟในย่านกลางนั้นอีก ต่อจากนั้นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ก็ สิบร่องรอยกันไปเรื่อย ๆ ท่านว่า พุทธันดร ๆ แปลว่า ระหว่างพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ พุทธะคือระหว่างที่พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ตรงกลางนี้ท่านเรียกว่าพุทธันดร ท่ามกลาง ต่อจากนั้นยังมีอีกมากนะในตำรา นี้เราพูดมาย่อ ๆ พอให้เป็นคติแก่พวกเราที่จะพอยึด ได้ให้ยึดเอาไปปฏิบัติ

แต่เราอย่าไปคิดคาคาศาสนาใด ๆ มากยิ่งกว่าพุทธศาสนา นี่เป็นเอกแล้ว อย่า ไปคิดว่ากับศาสนานั้นศาสนานี้จะเป็นเอก เอกไหนอยู่กับมือเราให้คว้าเลยทันที นี่ละ เอกนี้เอาก่อน มาถึงมือเราแล้วเอกนี้เป็นเอกของเราแล้ว ไม่ใช่เอกของใคร ให้ถือว่า เป็นเอกของเราแล้ว พระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ข้างหน้าก็เป็นอย่างเดียวกันนี้ เวลาอยู่ใน เจื่อมมือเราแล้วให้ยึดให้เกาะให้ติดนะ พุทธศาสนานี้เลิศ เราเอาหัวใจเรายันเลย พูด ขนาดนี้ละ จวนจะตายแล้วพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จวนจะตายเท่าไรยิ่งเปิดออก ๆ อยากให้มีผู้ถามเรื่องธรรมนี้พูดจริง ๆ นะ ที่เทศน์สอนโลกเหล่านี้ เราเทศน์ตามแกง หม้อใหญ่หม้อเล็กไปธรรมดา ๆ ภูมิไหนชั้นไหนที่จะมา เอา มาว่างั้นเลย ไม่ใช่คุณนะ

ฟังศีลธรรมพระพุทธเจ้า ถึงขนาดนั้น แต่ธรรมท่านไม่ได้คิดอยากโอ้อวดอกวด ไม่มีผลสักมีต้นอะไร มีเหมือนไม่มี ธรรมเป็นอย่างนั้น จึงว่าพอดีตลอดเวลา แล้วพอดีที่ จะระบายออกแก่สัตว์โลกประเภทใด ๆ จำนวนใดเท่าไร ท่านจะออกพอดี ๆ ไม่เลย นี่ พระพุทธเจ้าสอนโลก พระอรหันตอรหันต์ท่านสอนโลก ความพอดีอยู่ในหัวใจของท่าน แล้วจะผิดไปไหน ตรงเป้ง ๆ ไปตามนั้นแหละ ควรจะออกหนักเบาเล็กน้อยก็ออก ถ้า ไม่ควรจะออกเลย หูหนวกตาบอดไปหมด ท่านก็กลายเป็นคนหูหนวกตาบอดไปเสีย ไม่รู้ไม่ชี้ไปอย่างนั้น ท่านไม่หนักเพราะท่านพออยู่ตลอดแล้ว ถ้าอันไหนที่ควรจะแยบ ออกบ้างเล็กน้อยก็ออก ๆ ควรจะออกมากน้อยจะพอดี ๆ แล้วออก ๆ ควรจะท่วมหมด ท่วมออกทันทีเลย เป็นอย่างนั้นนะพระพุทธเจ้าสอนโลก ท่านผู้สิ้นกิเลสสอนโลก ไม่ได้ เติลิตเปิดเปิงว่า อันนั้นดีชอบใจของเรา อันนี้ถูกไปอย่างนั้นนะ

เรื่องของกิเลสเป็นเจ้าของศาสนานี้ต่างกัน ต่างกันตรงที่ว่าไง พระพุทธเจ้าเข้า ธรรมล้วน ๆ ไม่ได้เข้ากิเลส ถ้าธรรมเห็นไม่สมควรอะไรแล้วจะไม่ทำ จะทำไปตาม ธรรมเท่านั้น ถ้าธรรมเห็นว่าสมควรอะไร จะยากลำบากขนาดไหนบุก ถ้าธรรมว่าไม่สม ควรแล้วจะง่ายขนาดไหนไม่เอา ง่ายเพื่ออยาก สุขเพื่อทุกข์ไม่เอา สุขแบบนี้สุขเพื่อทุกข์ ทุกข์แบบนี้ทุกข์เพื่อสุข เอา ทุกข์ก็ทุกข์ไป อย่างพระพุทธเจ้าทรมานพระองค์สลบ ๓ หนเป็นยังงี้ นี่ทุกข์เพื่อสุข เอา ยอมรับ ถ้าทุกข์เพื่อทุกข์ใหญ่มหันตทุกข์ไม่เอา แล้วสุข

เพื่อทุกข์ก็ไม่เอา ทำสะดวกสบายเพื่อจะเอาความสุขอย่างนี้ มันเป็นความสะดวกสบาย เพื่อความทุกข์ เพื่อความผิดพลาดมันก็เป็นความทุกข์ขึ้นมา เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์ แต่ทุกข์ เพื่อความดีความดีจะได้แต่ความดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ท่านจึงว่า สุขสถานนุตร์ ทุกข์ ทุกข์ สถานนุตร์ สุข สุขเกิดในระหว่างแห่งทุกข์ ทุกข์เกิดในระหว่างแห่งสุข เป็นอย่างนั้นละ

พระพุทธเจ้าของเราเทียบย่อย ๆ เท่านั้นอย่าว่าเทียบมากนะ น้ำมหาสมุทรใหญ่ โทขนาดไหน ใครไปเห็นแล้วก็ไม่ต้องถาม เพียงแต่ออกไปปากน้ำนี้ก็สุดสายตาแล้วน้ำ อันนี้เหมือนกับว่าสะกิดมหาสมุทรนะปากน้ำ เล็กนิดเดียว เท่ากับสะกิดมหาสมุทร แล้วลงไปมหาสมุทรจริง ๆ เป็นยังไง ข้ามเรือข้ามแพเป็นเดือน ๆ ถึงจะข้ามฝั่งได้ กว้างขนาดไหนฟังซิ แล้วที่นี้พระพุทธเจ้ามากกว่านั้นขนาดไหน เอาอีกนะตรงนี้ อย่าเอามาเทียบน้ำมหาสมุทร พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็กี่ปีกี่กาลปมาเรื่อย ๆ ถึงซำก็มาอยู่ ตลอด ๆ มากก็กี่ปีกี่กาลไปแล้ว แล้วจะมีไปอย่างนี้อีกตลอดนะ แล้วจะไม่มากได้อย่างไร

ให้มันเห็นในหัวใจมันซิ พอมันผางขึ้นในหัวใจนี้เป็นเหมือนน้ำมหาสมุทรแล้วนี้ ว่าไง หยดไหนก็หยดน้ำมหาสมุทร ผางขึ้นมาเป็นอันเดียวกันหมดแล้ว ถ้ามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร ๆ อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันท่านว่า พุดแล้วสาธุ ยกมือผางขึ้นมาอย่างนี้ เลยนะ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ฟังซิ ทูลถามหาอะไรของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ทูลหาอะไร นั้นฟังซิ มันจำขึ้นกับท่านแล้วนี้เป็นอันเดียวกันหมดแล้วแล้วจะไปถามหาที่ไหน อันนี้ก็มหาสมุทรเสีย รอบตัวนี้ก็มหาสมุทรด้วยกันไปหมดแล้ว จะไปถามหาอะไรก็เป็นมหาสมุทรด้วยกันหมดแล้ว จะไปถามหาอะไรอีก

นี่ละจิตถ้ำลงได้จำเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถึงได้พูดว่า กิเลสนี้หนามากนะ มันเอาให้โลกนี้จมได้ ๆ มาตั้งกับตั้งกัลป์ พวกเราพวกจมตั้งกับตั้งกัลป์มาแล้ว ยังจะจมต่อไปอีก ถ้าไม่เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วจะจมไปไม่หยุดไม่ถอยเช่นเดียวกับจมมานี้ แล จมมาฉับใจจมไปฉับนั้น ถ้ามีธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าแล้ว ก็อย่างที่เราประพฤติปฏิบัติ เอ้า ค่อยคืบคลานไปได้วันละเล็กละน้อย ค่อยหนาขึ้น ๆ เดี่ยวหนาขึ้น ๆ ฝั่งออกได้เลย ออกได้ ออกไม่ได้พระพุทธเจ้าไม่มีในโลก แล้วไม่สอนโลกด้วย นี่ออกได้แล้ว พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก ทุก ๆ พระองค์เป็นพระองค์แรก แล้วนำมาสอนโลกอันดับต่อไปเรื่อย ๆ ให้ได้รู้ได้เห็นได้หลุดพ้นจากทุกข์มาเป็นลำดับลำดับอย่างนี้เป็นยังไงศาสนาพระพุทธเจ้า มีร่องรอยมาอย่างนี้ ไม่มีผิดมีเพี้ยน ตามร่องรอยเดิมมา โดยลำดับจนกระทั่งปัจจุบัน

แม้พระพุทธเจ้าของเรานี้ก็เหมือนกัน ตั้งแต่เป็นสิทธัตถราชกุมาร พระตำรากี่มี แล้วร่องรอย ตามรอยมาจนถึงองค์ศาสดา เห็นไหมละผลขององค์ศาสดาที่ประกาศ

ธรรมสอนโลกก็เป็นพุทธบริษัท บรรดาสัตว์โลกทั้งหลายขึ้นจากหล่มลึกมาโดยลำดับจนกระทั่งพ้นจากทุกข์ พ้นจากใครไม่พ้นจากศัสตราเป็นปฐมฤกษ์หรือเป็นปฐมพุทธะในชั้นเริ่มแรกนี้ รู้มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ละ นี่ศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สิ้นกิเลสทั้งนั้น ไม่มีพระองค์ใดที่จะเอากิเลสครอบห้วมาสอนโลก กำดังกำขาวไปอย่างนั้นไม่มี การสอนสิ่งใดจึงแม่นยำ ๆ ไม่ผิด ที่เราเห็นก็ดีไม่เห็นก็ดี แม่นยำเช่นเดียวกันกับที่เราเห็นนั่นแหละ

เช่นว่าสิ่งนี้เราเห็น สิ่งนั้นเราไม่เห็น สิ่งนั้นก็มียู่เหมือนกันกับนี้ แม่นยำแบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าเครื่องมือที่จะใช้ต่างกัน เอ้า เรายกอวัยวะของเรานี้ ทวารของมันที่ออกรับสิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาสัมผัส ดารับรูป นั่นเห็นไหม อันเดี๋ยวนี้ก็มีหลายประเภท หูรับเสียง มันมียู่เหมือนกันแต่ต่างประเภท ที่เครื่องมือจะต้องใช้ต่างกัน ตาอย่างนี้ จะเอาหูไปดูรูปไม่ได้นะ ต้องเอาตาไปดูรูป เสียงอย่างนี้จะเอาตาไปฟังเสียงไม่ได้ ต้องเป็นเรื่องของหู จมูก ลิ้น กาย เป็นหน้าที่ของตนแต่ละอย่าง ๆ เป็นอย่างนั้น

อันนี้ความรู้พระพุทธเจ้าของเรา สิ่งนี้เราเห็นท่านเห็น เราก็ยอมรับ สิ่งนี้เราไม่เห็น แต่ท่านเห็น ธรรมดาผู้เชื่อศัสตราองค์เอก เมื่ออันนี้ถึงไม่เห็นก็ยอมรับไปด้วยความคาดไปเสียก่อนนั่นแหละ พอไปเจอเข้าแล้วก็ร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกันหมด สิ่งนี้ท่านรู้ สิ่งนั้นเราไม่รู้ สิ่งนั้นท่านเห็นเราไม่เห็น มันมียู่อย่างนี้ เพราะเครื่องมือท่านรอบตัวเครื่องมือพระพุทธเจ้า อะไรผ่านมาจาก ตา หู จมูก ลิ้น กาย อวัยวะของเราจะรับทราบไปหมดทุกอย่าง ที่นี้พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้ารอบตัว มีอะไรมาผ่านทราบหมด ๆ นั่น มันต่างกันอย่างนี้ละกับพวกเรา

เรามีเพียงเท่านี้ก็พอเป็นพยานได้แล้ว ตา หู จมูก ลิ้น กาย สำหรับรับ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส นี่ก็เรารับได้เพียงเท่านี้ ที่นี้พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้ารอบโลกธาตุ กว้างแคบขนาดไหน พระพุทธเจ้ารู้เห็นหมด แต่เราไม่รู้ เรารู้แค่ว่าที่นี้ ที่นี้เราจะเอาความรู้แค่นี้ไปอวดอ้างหรือไปทับถมพระพุทธเจ้า ลบล้างพระพุทธเจ้าไม่ได้นะ ความรู้มันต่างกันอย่างนี้ ให้จำเอานะ นี่ละพระพุทธเจ้าที่ว่าเอก ๆ สิ่งที่ท่านทรงรู้มากขนาดไหน กับมาเทียบกับพวกเรามีเพียงทวาร ๕-๖ ทวาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต เพียงเท่านี้ที่จะทราบได้เท่านั้น แคบนิดเดียว

แต่พระพุทธเจ้าพระจิตนี้สำคัญมากนะ จำออกหมดเลย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ก็ตาทิพย์ หูทิพย์ไป ตาเนื่อธรรมดาแล้วยังตาทิพย์ หูทิพย์อีก นั่น ญาณหยั่งทราบเข้าไปอีก เป็นลำดับลำดา ต่างกันอย่างนี้นะ เพราะฉะนั้นจึงควรเป็นศัสตราของโลก อย่างสวยงามเลิศเลอมาตลอดจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ยังจะเป็นอีกต่อไป องค์ไหนก็เป็นแบบเดียวกัน เป็นมาอย่างนี้ละ ท่านมีร่องรอย สรุปลงแล้วเรียกว่า พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระ

องค์เป็นผู้สิ้นกิเลสทั้งนั้น ไม่ได้ห้ามหามกิเลสมา หรือว่ากิเลสไม่ได้มานั่งทับหัวขี้รดหัว มาสอนโลก อย่างคนมีกิเลสทั้งหลายสอนศาสนากันนะ

คนมีกิเลสสอนศาสนาก็ต้องเอากิเลสออกไปสอนละซิ ธรรมไม่มีเอาอะไรไปสอน ถ้าพูดถึงศีล สมาธิ ปัญญา มันก็ไม่มีจะเอาอะไรไปสอน พระพุทธเจ้าครบหมดแล้ว สอนได้ทั้งศีล สอนได้ทั้งสมาธิ สอนได้ทั้งปัญญา สอนได้วิมุตติหลุดพ้น สอนอะไรได้หมด พระพุทธเจ้าครองไว้หมดแล้ว แต่คลังกิเลสมันไม่ได้ครองละซิมันก็เอาแต่เรื่องกิเลสมาสอนโลก อันใดที่ถูกใจของตัวเองว่าอันนั้นดีอันนี้ดีตามใจของตัวเอง มันจะผิดขนาดไหนมันก็ว่าดี ว่าถูกไปเสีย ก็สอนไปผิด ๆ ถูก ๆ ผู้รับฟังไปก็เป็นบริษัทบริวารที่ยอมรับศาสนานั้น ๆ นั้นแหละ วาตะต่าง ๆ ก็เกิดจากความรู้ความเห็นที่ผิดพลาดไปแล้วนี่มันก็ออกเป็นคำพูดที่ผิด ๆ พลาด ๆ ไป ต่างคนก็ต่างว่าธรรมใครถูก ทั้ง ๆ ที่ผิด ก็มาทะเลาะกัน สุดท้ายศาสนาเป็นข้าศึกสงครามต่อศาสนาด้วยกัน แล้วก็กระจายไปถึงโลกให้หาความสงบไม่ได้ จะเป็นไปจากอะไร ก็เอาศาสนาเป็นเครื่องอ้าง

คำว่า ศาสนะ เครื่องยืนยันอันใหญ่โตก็คือ ธรรม ที่นี้โลกก็ตายใจซิ คำว่า ศาสนา ๆ ตายใจ ยาพิษมันอยู่ภายในหัวใจนั้น ไม่ได้เห็นละซิ เอาศาสนาออกอ้าง จึงว่าศาสนานั้น ศาสนานี้ไปอย่างนั้น เอาเหยื่อล่อปลาไว้ปลายเบ็ดนั้น ที่นี้สัตว์ฟาดเบ็ดเข้าไปก็ติดเบ็ดละซิ ดูตั้งแต่เหยื่อ ไม่ได้ดูเบ็ดภายใน อันนี้ก็ว่าศาสนา ๆ ซึ่งเป็นเหยื่อล่อปลาไปแล้ว แต่ภายในมันเป็นมหาภัยอยู่นั้น คือ กิเลสอยู่ภายในใจ เมื่อยึดอันนี้ไปปฏิบัติ-ปฏิบัติเท่าไรมันก็ผิด จะหนักขนาดไหนว่าความเพียรกล้าสามารถขนาดไหน อุตุสำหรับพยายามขนาดไหน อุตุสำหรับพยายามผิด-ผิดวันยังค่ำ นั้นเห็นไหมละ พูดผิด-ผิดวันยังค่ำ คิดผิด-ผิดวันยังค่ำ อุตุสำหรับพยายามทุกด้านทุกทางในทางที่ผิด-ผิดวันยังค่ำ

ถ้าเอาศาสนาของคนมีกิเลสเข้าไปเป็นสักขีพยานหรือเป็นเครื่องดำเนินผิดไปได้ทั้งนั้น ตั้งแต่หัวหน้าใหญ่ลงไป หัวหน้าใหญ่คือเจ้าของศาสนานี้ลงไป ก็ผิดกระจายไป มีบริษัทบริวารมากน้อยเพียงไร ต่างคนต่างได้ยาพิษออกไป โปรยลงไป ๆ กระทบกระทั่งกันซึ่งกันและกัน สุดท้ายศาสนาต่อศาสนาก็ดูถูกกันไปละซิ ศาสนาของกิเลสมันก็ต้องดูถูกกัน หรือเหยียบย่ำทำลายกันซิ

ศาสนาพระพุทธเจ้า ฟังซิ แม่น้ำมหาสมุทรยังน้อยไป องค์ไหนในตำราท่านบอกไว้ว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลายทะเลาะกันไม่เคยมี ถึงท่านจะไม่ได้อุบัติมาพร้อมกันก็ตามแต่คำสอนเป็นแบบเดียวกัน คำสอนเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันได้ คำสอนพระพุทธเจ้าองค์นั้น คำสอนพระพุทธเจ้าองค์นี้ มากระทบกับองค์นั้นองค์นี้ไม่เคยมี นั่นฟังซิ ตรง

แนวไปด้วยกันหมด เพราะความจริง ความสิ้นกิเลสถูกต้องไปโดยลำดับลำดับ ความมี
 กิเลสมีเท่าไรมันก็ออกเป็นพิษเป็นภัย สุดท้ายศาสนาต่อศาสนาก็เป็นบ่อแห่งสงคราม
 ข้าราชการระหว่างวาทะคำพูดโต้ตอบกัน แล้วก็ลัทธินิสัย ความประพฤติไม่เหมือนกันก็
 กระทบกระเทือนกันไป เลยกลายเป็นข้าศึกต่อกัน ต่อโลกต่อสงสาร หาความสงบมา
 จากไหน พวกกันฟังซิ ศาสนาของคนมีกิเลส

ถ้าศาสนาของผู้สิ้นกิเลส เอ้า ปฏิบัติลงไป ไม่ต้องวินิจฉัยใครครวญอะไรมาก
 มาย เอ้า ปฏิบัติลงไปตามคำสอนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านี้สอนโลกให้ผิดจริง ๆ
 เหยอ เหยอ ดูลงไป ดูตั้งแต่กิเลสตัวไหน ๆ มันโลภมาก ๆ ฟาดหัวมันลงไป ตัวโลภมาก
 นี้แหละมันทำให้โลกให้ลุ่มจมเวลานี้ กินไม่อิ่มกินไม่พอ กินไม่หยุดไม่ถอย ตับปอดของ
 คนทั่วโลก ของสัตว์ทั่วโลกดินแดน เอามากินเลี้ยงกันในโต๊ะ สองโต๊ะ สามโต๊ะ เท่านั้น
 กับคลังกิเลสกินไม่หยุดไม่ถอย นี่มันดีไหมกิเลสตัวนี้ พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นภัย เรา
 เห็นว่าเป็นคุณ เห็นไหมมันทำให้โลกให้ร้อนอยู่เวลานี้

เวลาไหนก็ตามขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วไม่ทำให้โลกให้ชุ่มเย็น มีแต่ทำให้โลกให้ร้อน ใคร
 จะว่าได้ว่าดี ว่าร้ายว่าร้ายสวยงามขนาดไหน มีตั้งแต่เครื่องหลอกกันทั้งนั้น ใ้อส่วนที่เป็น
 ฟืนเป็นไฟเผาอยู่ในหัวใจมันนั่นนะ พระพุทธเจ้าดูหัวใจนะ ไม่ได้ดูสมบัติเงินทองข้าว
 ของคนนั้นมีมาก เอายศถาบรรดาศักดิ์มาประดับประดาตกแต่ง อันนั้นสวยงาม งามตั้ง
 แต่ภายนอก หลอกสัตว์โลกที่โง่เขลาทั้งนั้นแหละ ผู้ไม่โง่เขลา พระพุทธเจ้า พระ
 อรหันต์ ท่านหลอกท่านไม่ได้นะ ท่านจะหยั่งฝั่งเข้าไปถึงเลย ๆ เห็นทั้งข้างนอกข้างใน
 รากแก้วรากฝอยของมันเห็นหมด นั่นท่านเห็น ท่านเอาอันนั้นมาสอนโลกจึงไม่ผิด นี่
 พูดถึงเรื่องความโลภ

เอ้า ความโกรธดีไหม ตั้งแต่ผิวเมียโกรธกัน นอนได้สนิทเผลอ ทะเลาะกันทั้งวัน
 ออกจากนั้นก็ไปทะเลาะอยู่คนเดียว ผัวจากเมียไปแล้ว เมียจากผัวไปแล้วก็ไปทะเลาะ
 อยู่ในหัวใจตัวเอง ผัวก็พอกหรือสะพายเอาความโกรธแค้นกับเมียไปทะเลาะอยู่ภายในใจ
 ตัวเอง เมียก็เอาแบบเดียวกันอีก ต่างคนต่างสะพายเอาไฟที่ทะเลาะกันมาเผาตัวเอง
 มันดีหรือความโกรธ ทะเลาะให้ลูกให้เตาร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ มันเป็นของดีหรือความ
 โกรธ พระพุทธเจ้าสอนว่ายังไง

เอ้า.ราคาจะตัณหาเหมือนกัน มีก็ผัวก็เมีย หมาสู่ไม่ได้ ๆ จนกระทั่งหมาในเมือง
 ไทยจะไม่มีเหลือเวลานี้ เพราะมนุษย์แย่งตำแหน่งมัน เอาเสียจนผัวไม่มีกำหนดกฎ
 เกณฑ์ เมียไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ไม่มีฝั่งมีฝา แม่น้ำมหาสมุทรยังมีฝั่งมีฝา ราคาจะตัณหา
 มันมีฝั่งมีฝาที่ไหน มันเก่งกว่าน้ำมหาสมุทรอีก เป็นยังไงมันดีไหม เอามาพิจารณาซิ

ถ้าดีจริง ๆ แล้ว เอ้า.หามาอวดกันซิ ให้ได้ครองนิพพาน เหนือนิพพานพระพุทธเจ้าไป
อีก ให้ได้เห็นสักทีนะ นี่มันเห็นตั้งแต่จมลง ๆ ทั้งนั้นละ

ทั้งสามประเภทยกมาเพียงเท่านี้ มันดีไหม พระพุทธเจ้าซึ่งบอกว่ามันดีไหม แต่
ก่อนพระพุทธเจ้าก็ยังไม่ได้เลิศเลย เมื่อยังถอนสิ่งที่เป็นมหากัณฑ์เหล่านี้ ออกไม่ได้ พอ
ถอนอันนี้ออกหมดแล้ว ประกาศพระองค์ทันที เราตถาคตขึ้นเลย ญาณนุจ ปน เม
ทสุสน์ อุทปาติ ประกาศทำทนายเบญจวัคคีย์ แต่ก่อนพระองค์ไม่เคยเห็นทำทนาย เพราะ
กิเลสที่เป็นพินเป็นไฟนี้ยังอยู่ในพระทัยของพระองค์ เมื่ออันนี้สิ้นสุดลงไปเป็นวิมุตติ
พระนิพพานเต็มส่วนแล้วก็ ญาณนุจ ปน เม ทสุสน์ อุทปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศ
เลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากความเกิดตาย
ซึ่งหาบห้ามไปด้วยความทุกข์เหล่านี้ไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนฺตฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็น
ชาติสุดท้ายของเรา เรียกว่าจะไม่มาเกิดอีกแล้ว นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ตั้งแต่ต่อไปเรา
จะไม่กลับมาเกิดตายแบกหามกองทุกข์ต่อไปอีกแล้ว นี่แสดงให้เห็นปัจจุวัคคีย์ทั้งห้าฟัง

พอจบลง พระอัญญาโกณฑัญญะ ก็ขึ้นอุทานเลย ได้สำเร็จกระแสของธรรม เข้า
แนวต่อพระนิพพานแล้ว เรียกว่า กระแสพระนิพพานพาดพิงแล้ว โสตะ แปลว่า กระแส
กระแสแห่งความพ้นทุกข์ เข้ามาพาดพิงถึงพระอัญญาโกณฑัญญะแล้ว ก็อุทานออกมา
เลยว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น หา
ความแน่นอนใจไม่ได้เลย มีแน่นอนใจได้ตั้งแต่กระแสของธรรมที่พาดพิงหัวใจอยู่เวลา
นี้ นี่แน่นอนมาก ท่านเอานี้เป็นเครื่องยืนยัน กับ อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา ทั้งหลายซึ่งเป็นของ
ไม่แน่นอน อันนี้แน่นอนความหมายก็กว้างนี้ เป็นอุทานของ พระอัญญาโกณฑัญญะ

จากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงอุทานรับ เรียกว่าอนุโมทนาความรู้ความเห็นความ
เป็นของพระอัญญาโกณฑัญญะนั้นว่า อญฺญาสิ วต โภ โกณฑฺยฺญโณ,อญฺญาสิ วต โภ
โกณฑฺยฺญโณ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ พระองค์ทรงอนุโมทนาด้วย
นี้เป็นยังไงละ พระพุทธเจ้าประกาศแก่เบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ที่ว่า ญาณนุจ ปน เม ทสุสน์
อุทปาติ เห็นไหม พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปทั้งสามประเภทเท่านั้นแหละผางขึ้นมาเลย
แต่ก่อนพระองค์ไม่เห็นได้ประกาศ เลิศไหมสิ้นธรรมชาตินี้ออกไปแล้ว

นี่ละพระพุทธเจ้าตรัสรู้ พาดอันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ธรรมอันเลิศเลอปรากฏ
ขึ้นในใจ สอนโลกตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ องค์ข้างหน้าก็จะเป็นแบบเดียวกันนี้จะผิด
กันไปที่ตรงไหน กิเลสเป็นแบบเดียวกัน ธรรมสังหารกิเลสเป็นประเภทเดียวกัน พวกนี้
ฟังลงไปแล้ว จิตบริสุทธิ์พุทโธเลิศโลกเลิศสงสาร เลยสงสารก็เป็นจิตแบบเดียวกัน พระ
พุทธเจ้าทั้งหลายไม่มียิ่งหย่อนกว่ากัน เรื่องของจิตที่บริสุทธิ์นับแต่พระอรหันต์ลงไป
ท่านจึงสอนว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย ความยิ่งหย่อนกว่ากันแห่งท่านผู้บริสุทธิ์แล้วไม่มี

